

Ηλίας - Αριθμός Ένδεκα

Το Πρώτο Σφάλμα

Jeff Pippenger

2023-10-15

Η αποστασία του χρυσού μόσχου του Ααρών στην απαρχή του αρχαίου Ισραήλ ευθυγραμμίζεται προφητικώς με την αποστασία του Ιεροβοάμ στην απαρχή των δέκα φυλών του βορείου βασιλείου του Εφραΐμ. Αυτές οι ιερές ιστορίες προτυπώνουν την αποστασία του Αντβεντισμού το 1863.

Υπάρχουν βεβαίως και άλλοι μάρτυρες για το 1863, αλλά ο Ααρών και ο βασιλιάς Ιεροβοάμ παρέχουν μάρτυρες που επικαλύπτουν την ιστορία του 1863, και όλες αυτές οι ιστορίες απεικονίζουν την κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία είναι το Προτεσταντικό κέρασ, όχι μόνο κατά τις τελικές ημέρες της έκτης βασιλείας της Βιβλικής προφητείας, αλλά μέχρι και το κλείσιμο της δοκιμασίας. Οι ιστορίες αυτές εξετάζουν επίσης την παράλληλη ιστορία του Ρεπουμπλικανικού κέρατος στην έκτη βασιλεία.

Γενικώς, αποτελεί μία πολύ δύσκολη αλήθεια για εκείνους που πιστεύουν ότι η εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας είναι ο λαός του υπολοίπου του Θεού στο τέλος του κόσμου. Εκείνη η πεποίθηση είναι το πρώτο μας σφάλμα. Δεν υπάρχει καμία βιβλική απόδειξη ότι η εκκλησία της Λαοδικείας αντιπροσωπεύει τον λαό που υψώνεται ως σημείο κατά την κρίση του κυριακάτικου νόμου. Το πρώτο μας σφάλμα είναι ότι αποδεχόμαστε την ψευδή προκειμένη ότι αυτό είναι έτσι. Το σημείο στο τέλος του κόσμου αποτελείται από εκείνους που εκβλήθηκαν από τα μέλη της συναγωγής του Σατανά.

Και θέλει υψώσει σημαίαν διά τα έθνη, και θέλει συνάξει τους εξορίστους του Ισραήλ, και θέλει επισυνάξει τους διεσπαρμένους του Ιούδα εκ των τεσσάρων άκρων της γης. Ησαΐας 11:12.

Είναι οι Λαοδικείς Αντβεντιστές εκείνοι που εκβάλλουν αυτούς που πρόκειται να είναι το λάβαρο.

Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, σεις που τρέμετε στον λόγο αυτού· οι αδελφοί σας, που σας μίσησαν, που σας εξέβαλαν εξαιτίας του ονόματός μου, είπαν: Ας δοξασθή ο Κύριος· αλλά αυτός θα εμφανισθή προς χαράν σας, και εκείνοι θα καταισχυθούν. Ησαΐας 66:5.

Εκείνοι που αποτελούν το σημείο αποβάλλονται εξαιτίας του «ονόματος» του Χριστού. Το όνομα που προκαλεί το μίσος είναι το Άλφα και το Ωμέγα, διότι η αρχή του Άλφα και του Ωμέγα είναι εκείνη που προσδιορίζει με σαφήνεια ποιον εκπροσωπεί η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας στη βιβλική προφητεία. Η παραβολή των δέκα παρθένων αντιπροσωπεύει τον Αντβεντισμό.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Η παραβολή εκπληρώθηκε κατά την αρχή του Αντβεντισμού και εκπληρώνεται εκ νέου μέχρι και το τελευταίο γράμμα στο τέλος.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήσαν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή στον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Οι μωρές παρθένες που ξυπνούν και αναγνωρίζουν ότι δεν έχουν λάδι είναι οι Λαοδικείς.

«Η κατάσταση της Εκκλησίας που αντιπροσωπεύεται από τις μωρές παρθένες αναφέρεται επίσης ως η Λαοδικειακή κατάσταση.» Review and Herald, 19 Αυγούστου, 1890.

Ο αγώνας των φρονίμων παρθένων, που παριστάνονται επίσης ως η Εκκλησία της Φιλαδελφείας, είναι με μια εκκλησία που ισχυρίζεται ότι είναι Ιουδαίοι, αλλά δεν είναι.

Ιδού, θέλω κάμει αυτούς εκ της συναγωγής του Σατανά, οίτινες λέγουσιν ότι είναι Ιουδαίοι, και δεν είναι, αλλά ψεύδονται· ιδού, θέλω κάμει αυτούς να έλθωσι και να προσκυνήσωσιν ενώπιον των ποδών σου, και να γνωρίσωσιν ότι εγώ σε ηγάπησα. Αποκάλυψις 3:9.

Η αδελφή White αναφέρεται σε αυτό το εδάφιο στην πρώτη κιάλας δημοσίευση μετά τη μεγάλη απογοήτευση.

«Νομίζετε ότι εκείνοι που προσκυνούν ενώπιον των ποδών των αγίων (Αποκάλυψις 3:9), τελικώς θα σωθούν. Εδώ πρέπει να διαφωνήσω μαζί σας· διότι ο Θεός μου έδειξε ότι αυτή η τάξη ήσαν ομολογούντες Αντβεντιστές, οι οποίοι είχαν αποστατήσει, και “πάλιν σταύρωσαν δι’ εαυτούς τον Υιόν του Θεού και τον εξέθεσαν εις δημόσιον όνειδος.” Και κατά την “ώραν του πειρασμού,” η οποία μέλλει ακόμη να έλθη, διά να φανερωθή ο αληθινός χαρακτήρ εκάστου, θα γνωρίσουν ότι είναι παντοτινά απολωλότες· και, κατακυριευμένοι από αγωνίαν πνεύματος, θα προσπέσουν εις τους πόδας των αγίων.» Word to the Little Flock, 12.

Στο πέμπτο κεφάλαιο του Ησαΐα αναφέρεται για πρώτη φορά το άσμα του αμπελώνα, το οποίο αργότερα χρησιμοποίησε ο Χριστός.

Τώρα θέλω ψάλει εις τον ηγαπημένον μου άσμα περί του αγαπητού μου και του αμπελώνος αυτού. Ο ηγαπημένος μου είχε αμπελώνα επί λόφου παχυτάτου· και περιέφραξεν αυτόν, και εξέλεξε τους λίθους αυτού, και εφύτευσεν αυτόν με τα εκλεκτότερα κλήματα, και οικοδόμησε πύργον εν τω μέσω αυτού, και κατεσκεύασεν εν αυτό και ληνόν· και προσεδόκα να κάμη σταφύλια, αλλ’ έκαμε αγριοστάφυλα. Και τώρα, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και άνδρες του Ιούδα, κρίνατε, παρακαλώ, μεταξύ εμού και του αμπελώνος μου. Τι ήτο δυνατόν να γείνη περισσότερο εις τον αμπελώνα μου, το οποίον δεν έκαμον εις αυτόν; διατί, ενώ προσεδόκα να κάμη σταφύλια, έκαμεν αγριοστάφυλα; Ησαΐας 5:1–4.

Η παραβολή, είτε στην Παλαιά Διαθήκη είτε στην Καινή, προσδιορίζει την εκκλησία του Θεού ως απορριφθείσα από τον Θεό, επειδή αρνήθηκε να φέρει τους καρπούς που είχε αναστηθεί για να παράγει. Στον Ησαΐα ε’, στο τέλος της παραβολής, προσδιορίζεται η τιμωρία του αμπελώνα, ενώ συγχρόνως δίδεται η υπόσχεση ότι θα υψωθεί σημείο προς τα έθνη. Είναι προφανές ότι ο αμπελώνας δεν είναι το σημείο.

Διὰ τοῦτο ἐξεκαύθη ἡ ὄργη τοῦ Κυρίου ἐναντίον τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ’ αὐτούς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς· καὶ τὰ ὄρη ἐσεισθήσαν, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν διεσπάρησαν ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν. Μετὰ πάντα ταῦτα ἡ ὄργη αὐτοῦ δὲν ἀπεστράφη, ἀλλὰ ἡ χεὶρ αὐτοῦ εἶναι ἔτι ἐκτεταμένη. Καὶ θὰ ὑψώσει σημεῖον πρὸς τὰ ἔθνη ἀπὸ μακρὰν, καὶ θὰ συρίξει πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ τὸ πέρασ τῆς γῆς· καὶ ἰδοῦ, θὰ ἔλθουν μετὰ σπουδῆς ταχέως. Ἡσαΐας 5:25, 26.

Όταν ο Ιησούς αργότερα ἔψαλε το ἄσμα ως παραβολή, το συμπέρασμά Του ἦταν ἐξίσου αποφασιστικό.

Ακούσατε ἄλλη παραβολήν· ἦτο ἓνας οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελώνα, καὶ ἔβαλεν φραγμόν κύκλω αὐτοῦ, καὶ ἔσκαψεν ἐν αὐτῷ ληνόν, καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐνοικίασεν αὐτόν εἰς γεωργούς, καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργούς, διὰ νὰ λάβωσι τοὺς καρπούς αὐτοῦ. Καὶ οἱ γεωργοὶ πιάσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον δὲ ἐφόνευσαν, ἄλλον δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων· καὶ ἕκαμον εἰς αὐτούς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ πάντων ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Θέλουσιν ἐντραπή τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοί, ἰδόντες τὸν υἱόν, εἶπον καθ’ ἑαυτούς· Οὗτός ἐστὶν ὁ κληρονόμος· ἔλθετε, ἀς φονεύσωμεν αὐτόν, καὶ ἀς κατακρατήσωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ πιάσαντες αὐτόν, ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελώνος, καὶ ἐφόνευσαν. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνος, τί θέλει κάμει εἰς ἐκείνους τοὺς γεωργούς; Λέγουσι πρὸς αὐτόν· Κακοὺς κακῶς θέλει ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελώνα θέλει ἐνοικιάσει εἰς ἄλλους γεωργούς, οἵτινες θέλουσιν ἀποδώσει εἰς αὐτόν τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ ἐν ταῖς γραφαῖς, Λίθον τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγένετο κεφαλὴ γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ εἶναι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν; Διὰ τοῦτο σὰς λέγω, ὅτι θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπὸ σὰς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλει δοθῆ εἰς ἔθνος κάμνον τοὺς καρπούς αὐτῆς. Καὶ ὅστις πέσῃ ἐπὶ τὸν λίθον τούτον, θέλει συντριφθῆ· εἰς ὄντινα δὲ πέσῃ, θέλει κατασυντρίψει αὐτόν. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἐνόησαν ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει. Ματθαῖος 21:33–45.

Η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας δεν είναι το λάβαρο που υψώνεται. Ο ἀμπελώνας τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει προτυπωθεῖ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο Ἰσραήλ, εἶναι ἡ Λαοδικειακή Εκκλησία τῶν Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας· ὁμως θα υπάρξει ἓνα ἔθνος που θα ἀποφέρει τὸν καρπὸ ὁ ὁποῖος τὸ καθιστᾷ ἀξίον νὰ λογισθεῖ ὡς οἱ ἀπαρχές, καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο που ἀποτελοῦν οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Οὔτοι εἶναι οἱ μὴ μολυνθέντες μετὰ γυναικῶν, διότι παρθένοι εἰσὶν. Οὔτοι εἶναι οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὔτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀρνίῳ. Ἀποκάλυψις 14:4.

Ὡς λάβαρο θα χρησιμοποιηθῶν ἀπὸ τὸν Οἰκοδεσπότη γιὰ νὰ συγκεντρωθεῖ ὁ τελικὸς θερισμὸς. Η Λαοδικειακή Εκκλησία τῶν Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας εἶναι ὁ ἀμπελώνας που ἀπέρριψε τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθον τῶν ἐπτὰ καιρῶν τοῦ Μωυσῆ. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καὶ ἐπειτα ἀκολούθησε μὴ προοδευτικὴ κἀθοδος σὲ ὅλο καὶ μεγαλύτερο σκότος. Το λάβαρο θα εἶναι «ρίζα τοῦ Ἰεσσαί». Η ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἢ ὁ Δαβὶδ, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐσχάτη ἀλήθεια που παρουσίασε ὁ Ἰησοῦς

στους φιλονεικούντες Ιουδαίους της ιστορίας Του. Είναι σύμβολο της αρχής του Άλφα και του Ωμέγα, την οποία οι άπιστοι γεωργοί τόσο του αρχαίου όσο και του σύγχρονου Ισραήλ αρνούνται να κατανοήσουν.

Και ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θὰ ὑπάρξῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἣτις θὰ ἴσταται ὡς λάβαρον τῶν λαῶν· πρὸς αὐτὴν θὰ προστρέξουν τὰ ἔθνη· καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ θὰ εἶναι ἔνδοξος. Ἡσαΐας 11:10.

Ἡ Ἀδελφὴ Οὐαίτ καὶ ὁ Τζέιμς Οὐαίτ προσδιορίζουν σαφῶς ὅτι ἕως τὸ 1856 τὸ κίνημα εἶχε καταστῆ Λαοδικεῖα· πότε, λοιπόν, προσδιορίζει ἐκείνη ὅτι αὐτὸ ἀποδέχθηκε ποτὲ τὸ μήνυμα πρὸς τοὺς Λαοδικεῖς; Ποτὲ δὲν τὸ ἐπράξε. Τὸ πρῶτο μας σφάλμα εἶναι ὅτι ἀποδεχόμεστε τὸν ἰσχυρισμὸ πὼς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀντιβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας υπῆρξε νικηφόρος ἐκκλησία καθὼς διήρχετο τὴν ἱστορία τῆς. Συμβαίνει ακριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ἐάν ἀποδεχθούμε ἐκείνη τὴν πρώτη ἐσφαλμένη προκειμένη, τὰ μάτια μας κλείνουν ἀπέναντι σὲ προφητικὰ γεγονότα ποὺ διδάσκουν τὸ ἀντίθετο. Παραδείγματος χάριν, ἡ Ἀδελφὴ Οὐαίτ ἐπανειλημμένως ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἀρχαίου κυριολεκτικοῦ Ἰσραὴλ ἀπεικονίζει τὴν ἐμπειρία καὶ τὴν ἱστορία τοῦ σύγχρονου πνευματικοῦ Ἰσραὴλ. Συχνά, ὅταν ἀναφέρεται στὸ ἀρχαῖο Ἰσραὴλ ὡς παράδειγμα γιὰ τὸν σύγχρονο Ἰσραὴλ, παραθέτει ταυτοχρόνως καὶ τὴν κλασικὴ διατύπωση τοῦ ἀποστόλου Παύλου περὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος.

Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους ὡς παραδείγματα, καὶ ἐγράφησαν πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ τέλη τῶν αἰῶνων ἐφθασαν. Α΄ Κορινθίους 10:11.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στὸ ἐδάφιο ἕνδεκα, συνοψίζει τὰ προηγούμενα δέκα ἐδάφια.

Διότι δὲν θέλω νὰ ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλῃν, καὶ πάντες διήλθον διὰ τῆς θαλάσσης· καὶ πάντες εἰς τὸν Μωϋσὴν ἐβαπτίσθησαν ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ πάντες ἐφαγον τὴν αὐτὴν πνευματικὴν βρώσιν· καὶ πάντες ἐπίον τὸ αὐτὸ πνευματικὸν πόμα· διότι ἐπίνον ἐκ τῆς πνευματικῆς πέτρας, ἣτις ἠκολούθει αὐτούς· καὶ ἡ πέτρα ἦτο ὁ Χριστός. Ἀλλ' εἰς τοὺς πλειοτέρους αὐτῶν ὁ Θεός δὲν εὐηρεστήθη· διότι κατεστρώθησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ταῦτα δὲ ἐγέναν παραδείγματα ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ ἐπιθυμώμεν κακὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ἐπεθύμησαν. Μὴδὲ γίνεσθε εἰδωλολάτραι, καθὼς ἦσαν τινὲς ἐξ αὐτῶν· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· «Ἐκάθισεν ὁ λαός νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖν, καὶ ἐσηκώθησαν νὰ παίξωσι». Μὴδὲ ἀς πορνεύωμεν, καθὼς τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἐπέσον ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες. Μὴδὲ ἀς ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐξεπειράζον, καὶ ἀπωλέσθησαν ὑπὸ τῶν ὀφείων. Μὴδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπωλέσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐξολοθρευτοῦ. 1 Κορινθίους 10:1–10.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἀδελφὴ Οὐαίτ δὲν χρησιμοποιοῦν τὸν ἀρχαῖο Ἰσραὴλ ὡς παράδειγμα ἐνός νικηφόρου καὶ δίκαιου λαοῦ. Ακριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ὁ Παῦλος συνοψίζει ἐκεῖνα τὰ πρῶτα δέκα ἐδάφια στὸ ἐνδέκατο ἐδάφιο καὶ κατόπιν, στὸ ἐπόμενο ἐδάφιο, διατυπώνει τὸ δίδαγμα ποὺ ἡ ἱστορία τοῦ ἀρχαίου Ἰσραὴλ πρόκειται νὰ μεταδώσει σὲ ὅσους θὰ δουν.

Ὡστε, ὅποιος νομίζει ὅτι στέκεται, ἀς προσέχει μήπως πέσει. Α΄ Κορινθίους 10:12.

Ὁ ἀρχαῖος Ἰσραὴλ παρέχει ἓνα παράδειγμα λαοῦ ποὺ ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Θεό, ὠδηγήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό, ἐκπλήρωσε τὶς προφητεῖες τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε βῆμα τῆς

πορείας του, και τελικά σταύρωσε τον Δημιουργό του ουρανού και της γης! Οι Αντβεντιστές δεν δυσκολεύονται να παραδεχθούν αυτά τα γεγονότα σχετικά με τον αρχαίο Ισραήλ, αλλά σπανίως επιτρέπουν στην προορισμένη προειδοποίηση να διαπεράσει τη Λαοδικειακή τους τύφλωση. Ίσως παραθέτουν τα χωρία όπου η Αδελφή Γουάιτ ταυτοποιεί την εκκλησία ως την κόρη του οφθαλμού του Θεού, και πράγματι είναι, αλλά η αγάπη του Θεού για τον λαό Του δεν καλύπτει με μανδύα την πραγματική τους κατάσταση. Εκείνους τους οποίους αγαπά, ελέγχει και παιδεύει. Όσο κι αν η εκκλησία του Θεού είναι η κόρη του οφθαλμού του Θεού, ο Ιησούς συνόψισε με απόλυτη σαφήνεια τη σχέση Του με εκείνη την κόρη, τη δική Του κόρη.

Ω Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η φονεύουσα τους προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους προς σε· πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα τέκνα σου, καθώς η όρνις συνάγει τα νοσσία αυτής υπό τας πτέρυγας αυτής, και δεν ηθελήσατε! Ιδού, ο οίκος σας αφήνεται εις εσάς έρημος· και αληθώς σας λέγω, δεν θέλετε με ιδεί, έως ότου έλθη ο καιρός όταν θα είπητε, Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Λουκάς 13:34, 35.

Τα ερωτήματα που πρέπει να τεθούν είναι τα εξής: «Απεικονίζει πράγματι ο Ιησούς το τέλος διά της αρχής; Απεικονίζει όντως ο αρχαίος Ισραήλ τον σύγχρονο Ισραήλ;» Το πρόβλημα με τον αρχαίο Ισραήλ καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του ήταν ότι πίστευαν πως η καταγωγή τους αποδείκνυε ότι ήταν ο λαός του Θεού, και επομένως ότι δεν μπορούσαν να είναι τίποτε άλλο παρά ο λαός του Θεού. Γι' αυτό, στις ημέρες του Ιερεμιά, διακήρυσσαν ότι ήσαν ο ναός του Κυρίου.

Ο λόγος που ήλθε προς τον Ιερεμιά από τον Κύριο, λέγοντας: Στάσου στην πύλη του οίκου του Κυρίου και κήρυξε εκεί τούτον τον λόγο, και πες: Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, πάντες οι εκ του Ιούδα, οι εισερχόμενοι από αυτές τις πύλες για να προσκυνήσετε τον Κύριο. Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ: Διορθώσατε τις οδούς σας και τα έργα σας, και θα σας κατοικήσω σε τούτο τον τόπο. Μη εμπιστεύεσθε σε ψευδείς λόγους, λέγοντας: Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είναι τούτοι. Ιερεμίας 7:1-4.

Αυτή ακριβώς η ίδια πλάνη τονίστηκε επίσης από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Και εβαπτίζοντο υπ' αυτού εν τω Ιορδάνη, εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών. Ιδών δε πολλούς των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων ερχομένους εις το βάπτισμα αυτού, είπε προς αυτούς· Γεννήματα εχιδνών, τις σας υπέδειξεν να φύγητε από της μελλούσης οργής; Κάμετε λοιπόν καρπούς αντάξιους της μετανοίας· και μη νομίσητε να λέγητε καθ' εαυτούς, Πατέρα έχομεν τον Αβραάμ· διότι σας λέγω ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων να αναστήση τέκνα εις τον Αβραάμ. Ήδη δε και η αξίνη κείται προς την ρίζαν των δένδρων· παν λοιπόν δένδρον μη κάμνον καλόν καρπόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται. Ματθαίος 3:6-10.

Η ίδια ακριβώς πεπλανημένη αντίληψη μέσα στον Αντβεντισμό, η οποία συμβολίζεται από την έκφραση «Ο ναός του Κυρίου είμεθα εμείς» και από την ιδέα ότι είμαστε το πνευματικό «σπέρμα» του Αβραάμ, αποτελεί την κύρια εκδήλωση της τύφλωσης της Λαοδικειας.

Ο Θεός αποστέλλει αγγελιοφόρους για να αναγγείλουν στον λαό Του τι πρέπει να είναι και τι πρέπει να πράττει, ώστε να υπακούει στους νόμους της δικαιοσύνης Του, τους οποίους, εάν ο άνθρωπος εκτελέσει, θα ζήσει και δι' αυτών. Οφείλουν να αγαπούν τον Θεό υπέρτατα, χωρίς να έχουν άλλους θεούς ενώπιόν Του· και να αγαπούν τον πλησίον τους όπως τον εαυτό τους,

πράττοντας προς αυτόν ό,τι θα επιθυμούσαν να πράττει εκείνος προς αυτούς.

«Όυτε ένα γιώτα του αγίου νόμου του Θεού δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ελαφρά ή με ασέβεια. Όσοι παραβαίνουν ένα “Όυτω λέγει ο Κύριος”, στέκονται υπό τη σημαία του άρχοντα του σκότους, σε ανταρσία εναντίον του Δημιουργού και του Λυτρωτή τους. Διεκδικούν τις υποσχέσεις που δόθηκαν στους υπάκουους, λέγοντας: Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμεθα ημείς, ενώ ατιμάζουν τον Θεό, διαστρέφοντας τον χαρακτήρα Του, πράττοντας ακριβώς εκείνα τα οποία τους είπε να μη πράττουν. Εγείρουν ένα πρότυπο το οποίο ο Θεός δεν έδωσε. Το παράδειγμά τους είναι παραπλανητικό, η επιρροή τους διαφθείρουσα. Δεν είναι φώτα μέσα στον κόσμο, διότι δεν ακολουθούν τις αρχές της δικαιοσύνης.»

«Οι άνθρωποι δεν μπορούν να επιδείξουν μεγαλύτερη προδοσία απέναντι στον Θεό από το να παραβλέπουν το φως που τους αποστέλλει. Όσοι το πράττουν αυτό παραπλανούν τους αμαθείς, διότι θέτουν ψευδή ορόσημα. Διαστρέφουν διαρκώς τις καθαρές αρχές....»

«Με τα λόγια της Αγίας Γραφής μας λέγεται καθαρά γιατί η ερήμωση ήλθε επάνω στο Ιουδαϊκό έθνος. Είχαν μεγάλο φως, πλούσιες ευλογίες και θαυμαστή ευημερία. Αλλά αποδείχθηκαν άπιστοι στην εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί. Δεν φρόντισαν πιστά τον αμπελώνα του Κυρίου ούτε Του απέδωσαν τους καρπούς αυτού. Ενήργησαν σαν να μην υπήρχε Θεός, και γι' αυτό η συμφορά τους κατέλαβε.» Manuscript Releases, τόμος 14, 343–345.

Ο Ισραήλ πίστευε ότι, επειδή είχε εκλεγεί από τον Θεό στην αρχή της ιστορίας του, θα ήταν πάντοτε ο εκλεκτός λαός Του. Ακόμη χειρότερα, πίστευε επίσης ότι, επειδή ήταν ο εκλεκτός λαός Του, Εκείνος θα τον τιμούσε, παρά το γεγονός ότι εκείνοι αρνούσαν να Τον τιμήσουν. Από προφητική άποψη, ήταν ο εκλεκτός λαός Του, έως ότου αποπέμφθηκαν με διαζύγιο, αλλά ουδέποτε υπήρξαν ο λαός που ο Θεός είχε επιθυμήσει να είναι. Η δικαιοσύνη του εκλεκτού λαού δεν καθορίζεται από το ποιοι ενδέχεται να νομίζουν ότι είναι. Ο αρχαίος Ισραήλ είναι το πρωταρχικό παράδειγμα της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, αλλά όταν γίνεται αποδεκτή η ψευδής προϋπόθεση ότι αυτοί αντιπροσωπεύουν τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στο τέλος του κόσμου, εκδηλώνεται η τύφλωση της Λαοδικείας, όπως ακριβώς εκδηλώθηκε και του αρχαίου Ισραήλ. Ο Αντβεντισμός πιστεύει και διδάσκει ότι είναι ο υπόλοιπος λαός του Θεού στο τέλος του κόσμου, παρά τις σαφείς αποδείξεις περί του αντιθέτου.

Όσο πλησιάζουμε προς το τέλος της δοκιμασίας, τόσο σοβαρότερο και ευθύτερο πρέπει να γίνεται το μήνυμα προς τον λαό της Λαοδικείας. Εάν εκείνη η ψευδής προϋπόθεση δεν παραμεριστεί υπέρ της αλήθειας, τότε τα παραδείγματα του Ααρών, του Ιεροβοάμ και του 1863 αποκρύπτονται κάτω από τον μανδύα της παραδόσεως και της συνήθειας. Είμαστε υπερβολικά κοντά στο τέλος της δοκιμασίας, ώστε να συνεχίζουμε πλέον να κρυβόμαστε κάτω από εκείνον τον μανδύα.

Και αυτή είναι η καταδίκη, ότι το φως ήλθε στον κόσμο, και οι άνθρωποι αγάπησαν το σκότος μάλλον παρά το φως, διότι τα έργα τους ήσαν πονηρά. Διότι καθένας που πράττει το κακό μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, μήπως τα έργα του ελεγχθούν. Ιωάννης 3:19, 20.

Η ιστορία των αποστασιών του Αντβεντισμού έχει καταγραφεί στον προφητικό Λόγο του Θεού. Είναι μια προφητική πραγματικότητα. Η πρώτη απόδειξη αυτού είναι ο αρχαίος Ισραήλ. Ο αρχαίος Ισραήλ αποτελεί ιστορία συνεχούς και κλιμακούμενης αποστασίας, και όμως η Βίβλος και το Πνεύμα της Προφητείας διδάσκουν ότι ο αρχαίος Ισραήλ προτυπώνει τον σύγχρονο Ισραήλ. Όσο θλιβερό κι αν είναι αυτό, ποτέ άλλοτε δεν υπήρξε πιο σημαντικό να κατανοηθεί αυτή η αλήθεια όσο στην παρούσα στιγμή. Εκείνο που αποσφραγίζεται με την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού είναι το γεγονός ότι η ιστορία του Αντβεντισμού ως του προτεσταντικού κέρατος εξελίσσεται παράλληλα με την ιστορία του ρεπουμπλικανικού κέρατος. Και τα δύο κέρατα παρέχουν το ένα για το άλλο μια δεύτερη μαρτυρία, και η άρνηση να ιδωθεί ορθά ο ένας από τους μάρτυρες εμποδίζει ταυτοχρόνως την αναγνώριση και του άλλου μάρτυρα.

Οι γραμμές του Ααρών, του Ιεροβοάμ και του 1863 προσδιορίζουν την αρχή του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ, και με αυτόν τον τρόπο προσδιορίζουν επίσης την αρχή του ρεπουμπλικανικού κέρατος. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου είναι προειδοποίηση κατά του να λάβει κανείς το χάραγμα του θηρίου. Είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες που πρώτα θεσπίζουν νόμο περί Κυριακής και έπειτα εξαναγκάζουν ολόκληρο τον κόσμο να πράξει το ίδιο.

«Τα ξένα έθνη θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Μολονότι εκείνη προηγείται, εντούτοις η ίδια κρίση θα επέλθει επί του λαού μας σε όλα τα μέρη του κόσμου.»
Testimonies, τόμος 6, 395.

Οι προφητικές αλήθειες που συνδέονται με την κρίση του νόμου της Κυριακής δεν μπορούν να διαχωριστούν από το έργο των Ηνωμένων Πολιτειών. Το θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης είναι η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, η οποία βασιλεύει επί εβδομήντα προφητικά έτη σύμφωνα με το Ησαΐας είκοσι τρία. Αυτό είναι το θηρίο της γης που έχει δύο κέρατα. Οι αλήθειες που συνδέονται με τη σχέση αυτών των δύο κεράτων αποσφραγίζονται τώρα, αλλά μόνο σε εκείνους που επιλέγουν να κατανοήσουν ότι ο Ιησούς επιτελεί την αποσφράγιση της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού χρησιμοποιώντας την αρχή ενός πράγματος για να καταδείξει το τέλος ενός πράγματος.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες άρχισαν ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας το 1798, και κατά τα επόμενα εξήντα πέντε έτη, τα δύο κέρατα που επρόκειτο να διατρέξουν μαζί την ιστορία τοποθετήθηκαν σε ένα πλαίσιο που θα μπορούσε να αναγνωρισθεί, αλλά μόνον από εκείνους που είναι πρόθυμοι να δουν. Τα εξήντα πέντε έτη που εκτίθενται στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα άρχισαν το 742 π.Χ. και έληξαν το 677 π.Χ. Από το 1798 έως το 1863 εκείνα τα έτη επαναλήφθηκαν. Αυτά τα εξήντα πέντε έτη προσδιορίζουν μία διαδικασία κρίσεως και στα δύο κέρατα.

Μέχρι το 1863, η αρχική περίοδος των προφητικών «ημερών ενός βασιλέως» του Ησαΐα εικοστού τρίτου είχε ολοκληρωθεί, και με αυτόν τον τρόπο καθόρισε τα προφητικά ορόσημα της τελικής περιόδου των «ημερών ενός βασιλέως». Το τέλος των συμβολικών εβδομήκοντα του Ησαΐα εικοστού τρίτου απεικονίζεται από τα πρώτα εξήντα πέντε έτη. Από το 1863 έως τον καιρό του τέλους το 1989, είναι η περίοδος της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών, η οποία άρχισε από το Μίλλεριτικό κίνημα και τελειώνει με το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Για να κατανοήσουμε την περίοδο στο τέλος, πρέπει να κατανοήσουμε την περίοδο στην αρχή. Ο Αντβεντισμός δεν μπορεί να το πράξει αυτό, διότι η αρχή του σημαδεύεται από την απόρριψη του όρκου του Μωυσέως, ο οποίος προσδιορίζει ακριβώς τα εξήντα πέντε έτη που αντιπροσωπεύουν την αρχή και το τέλος του Αντβεντισμού και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Γι' αυτόν τον λόγο, και αυτός είναι λόγος υψίστης σπουδαιότητας, το παρόν άρθρο επιχείρησε να θεμελιώσει ένα προφητικό γεγονός το οποίο τώρα αποσφραγίζεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα. Το γεγονός είναι ότι, εάν δεν είστε πρόθυμοι να αναγνωρίσετε πως η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας υπήρξε πάντοτε στη Λαοδικειακή κατάσταση, τότε, κατά λογική αναγκαιότητα, αδυνατείτε να διαιρέσετε ορθώς την ιστορία του Αντβεντισμού, και χωρίς να διαιρείτε ορθώς την ιστορία του Αντβεντισμού είστε ανίκανοι να ταυτοποιήσετε ορθώς το κέρασ του Ρεπουμπλικανισμού.

Διότι, εάν, αφού απέφυγαν τα μιάσματα του κόσμου διά της επιγνώσεως του Κυρίου και Σωτήρος Ιησού Χριστού, πλέκονται πάλιν εις αυτά και νικούνται, το τελευταίον γίνεται εις αυτούς χειρότερον από το πρώτον. Διότι ήτο καλύτερον δι' αυτούς να μη είχαν γνωρίσει την οδόν της δικαιοσύνης, παρά, αφού την εγνώρισαν, να αποστραφούν από την αγίαν εντολήν, την παραδοθείσαν εις αυτούς. Αλλ' επαληθεύθη εις αυτούς το αληθινόν παροιμιακόν ρητόν· Ο κύων επέστρεψε πάλιν εις το ίδιον αυτού εμέσμα, και η ύς, αφού ελούσθη, εις τον κυλισμόν της εις τον βόρβορον. 2 Πέτρου 2:20–22.